

[Henry I. W. Jensen.]

toldlov så hurtigt igennem, var jo, at vi fik fællesmarkedet eller frihandelsområdet eller en nordisk toldunion. Det ligger tilsyneladende lidt fjernt med at få disse unioner igennem, men alligevel skulle loven have været presset igennem til den 1. januar 1959, fordi, som toldvæsenet sagde, vi ikke kunne forsvare, hvis en af de ting hændte, hvis vi kom ind i en toldunion eller på anden måde kom ind i et internationalt samarbejde, at køre videre med den gamle toldlov, men måtte have Bruxelles-nomenklaturen, den internationale nomenklatur. Det er vi fuldstændig enige om, det burde vi i så fald have, og det ville være meget let at indføre denne nomenklatur, men forholdet er det, at som det er gået, har man taget mange andre ting ind i toldloven, taget uvedkommende ting i betragtning, da man lavede denne toldlov — det skal jeg senere komme tilbage til. Jeg kan, bare for at tage et kuriøst eksempel, nævne, at Dansk Toldtidende har i et af sine numre tegnet et billede af en tolder i en svømmehal, hvor man ser hele bassinet opfyldt af papir, og en tolder, der skal springe ud fra 10 meter vippen i dette hav af papir. Tegningen er rigtig.

Det er forkert, hvad den ærede ordfører for socialdemokratiet siger, at loven betyder en forenkling, og at en hurtigere ekspedition vil kunne finde sted efter den nye toldlov. Denne lov er en lov, som den højtærede finansminister har bestilt — for det er jo i virkeligheden det, der er tilfældet — har beordret hos administrationen uden om toldkommissionen, hvor den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard sidder og har kæmpet en beundringsværdig kamp mod toldforhøjelserne, og uden om hele det erhvervsliv, som skal være med til at efterleve denne lov. Så ser jeg bort fra de toldere, som skal administrere loven, for forholdet er det, at hvis denne lov var blevet vedtaget den 1. januar, ville der have været store vanskeligheder, idet administrationen, toldvæsenet, ikke engang på det tidspunkt havde fået nomenklaturen på dansk. Forholdet ville have været det, at man ved kvartalsskiftet den 1. januar ville være brudt sammen under arbejdet.

Toldlovsforslaget, hvis provenu efter angivelserne ikke skulle blive ændret, kunne udmærket have været diskuteret i de kredse, som toldloven vedkommer, altså erhvervskredse. Man kunne derved — i hvert fald foreløbig — have undgået den ændring til overvejende værditold og ventet på de erfaringer og de oplysninger, man kunne få fra erhvervslivet om varelisterne, hvorom det drejer sig, og om, hvilke varer der skal indklarerer, og til hvilke satser de skal indfortoldes.

Arbejdet i udvalget er foregået på den måde, at vi nåede at drøfte de forskellige paragraffer i indledningen af loven, men at vi i samtlige de møder, der har været afholdt siden, kun har behandlet de klager, der er kommet ind. Der har ikke fundet nogen rigtig analysering sted af forslagens positioner og varelistes. Man har overhovedet ikke fået at vide, hvad ordningen vil koste, hvorledes stigningerne bliver, hvorledes provenuet bliver. Den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, at han var bange for, at der var større tab for den højtærede finansminister på nedsættelserne, tab, som ikke ville blive indvundet ved stigningerne. Jeg tror, det omvendte er tilfældet.

Der skete ikke til slut nogen som helst analysering af, hvorledes de ændringer ville virke, som blev foretaget i toldloven. Der er dog én ting, som er sikker, og som retsforbundet har arbejdet med på med stor energi, og det er, at på alle områder, hvor der er kommet klager ind, har man taget hensyn til beskyttelsen af den danske industri. Vi har fra oppositionens side ønsket toldfrihed for vor industris maskiner og lettelser for industriens råvarer på de områder, hvor det har været muligt, netop for at give industrien en chance for at udvikle sig og skabe den tilpasning, som er nødvendig i den kommende tid. Men alle disse ordninger om toldfrihed og om toldgodtgørelse, som finder sted, og som skal finde sted — den ærede ordfører for socialdemokratiet gjorde jo også opmærksom på, at man nu har indført en ret lempelig måde at få toldfrihed på — medfører en stor administration for begge parter på mange områder. Og hvem skal i og for sig bestemme, om den danske industri kan fremstille